

Sygn. akt **XXVII Ca 1385/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Adrianna Szewczyk-Kubat</i>
Sędziowie:	SO Ewa Kiper (spr.) SR del. Wiesława Śmich
Protokolant:	st. sekr. sąd. Katarzyna Kondratowicz

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2016r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. G. (1)**

przeciwko **K. M.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie

z dnia 21 kwietnia 2015 r., sygn. akt II C 2370/14

1. oddała apelację;

2. przyznaje adwokatowi M. G. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) złotych wraz z należnym podatkiem VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej A. G. (1) z urzędu.

SSR del. Wiesława Śmich SSO Adrianna Szewczyk-Kubat SSO Ewa Kiper

XXVII Ca 1385/16

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 24 października 2014 r. powód A. G. (2) wniósł o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 16 maja 2000 r. w sprawie o sygn.. XX CNc 335/01, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia objętego tytułem wykonawczym.

Pozwany K. M. nie zajął stanowiska.

Wyrokiem zaocznym z dnia 21 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie II Wydział Cywilny w pkt 1 pozbawił wykonalności nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XX Gospodarczy w dniu 16 maja 2000 r. (sygnatura akt XX GNC 335/01) w stosunku do A. G. (1) w części dotyczącej ustawowych odsetek liczonych od dnia 1 października 2000 r. do dnia 23 września 2006 r.; W pozostałym zakresie powództwo oddalił, w pkt 3 nakazał pobrać od K. M. na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie kwotę 1670,00 tytułem części opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód został zwolniony; w pkt 4 zasądził od K. M. na rzecz A. G. (1) kwotę 2224,45 zł, w tym kwotę 415,95 zł jako podatek VAT tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego; w pkt 5 przyznał adwokatowi M. G. kwotę 2224,45 zł tytułem części kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi A. G. (1) z urzędu; w pkt 6 nakazał Skarbowi Państwa Kasie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w W. wypłacić adwokatowi M. G. kwotę 2224,45 zł, w tym kwotę 415,95 zł jako podatek VAT ze Skarbu Państwa oraz odstąpił od obciążania powoda A. G. (1) kosztami procesu w pozostałym zakresie.

.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy w sprawie o sygnaturze akt XX GNC 335/01 po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu upominawczym sprawy na skutek pozwu wniesionego w dniu 29 marca 2001 roku przez K. M., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Z.E.J. Zakład (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16 maja 2001 roku, nakazujący pozwanemu K. G. i A. G. (1), prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W., aby zapłacili powodowi kwotę 66.786,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 października 2000 roku do dnia zapłaty.

W dniu 9 sierpnia 2001 roku prawomocnemu nakazowi zapłaty nadano klauzulę wykonalności, a tytuł wykonawczy wydano pełnomocnikowi powoda.

W dniu 23 września 2009 roku K. M. złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Żoliborza w W. A. K. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi K. G. oraz A. G. (1) na podstawie nakazu zapłaty w sprawie o sygn. akt XX GNC 335/01.

Pismem datowanym na dzień 3 marca 2014 roku A. G. (1) zwrócił się do Komornika Sądowego z prośbą o wydanie kserokopii tytułu wykonawczego, na podstawie którego komornik prowadzi postępowanie egzekucyjne. W uzasadnieniu pisma A. G. (1) wskazał, iż od lat choruje na (...) i jest pod stałą opieką medyczną, nie ma możliwości spłaty długu. Rodzina dłużnika rozważa możliwość spłaty zadłużenia pod warunkiem zapoznania się historią jego powstania. Kserokopia tytułu wykonawczego została doręczona do rąk dorosłego domownika H. G. w dniu 13 marca 2014 roku.

Postanowieniem z dnia 05 sierpnia 2014 roku Komornik Sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności dalszej egzekucji na podstawie art. 824§ 1 pkt 3 k.p.c.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy przyjął, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części dotyczącej ustawowych odsetek liczonych od dnia 1 października 2000 roku do dnia 23 września 2006 roku, w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu. Podstawę powództwa Sąd Rejonowy upatrywał w treści art. 840 par. 1 pkt 2 kpc- po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Powód wniósł o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym powołując się na zarzut przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem. Jak wyjaśnił Sąd Rejonowy, przedawnienie roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym może nastąpić po jego uzyskaniu, a więc po wydaniu prawomocnego orzeczenia. Następstwem upływu tego przedawnienia jest uprawnienie dłużnika do uchylecia się od obowiązku zaspokojenia przedawnionego roszczenia. W ocenie Sądu Rejonowego roszczenia wyszczególnione w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16 maja 2000 roku nie są w całości

przedawnione, a jedynie w zakresie odsetek liczonych od dnia 1 października 2000 roku do dnia 23 września 2006 roku. Jak zaznaczył Sąd Rejonowy, tytuł wykonawczy – nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16 maja 2000 roku wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy w sprawie o sygn. XX GNc 335/01 został zaopatrzony w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2001 roku. Od tej daty biegł dziesięcioletni termin przedawnienia roszczenia, przerwany złożeniem przez wierzyciela wniosku egzekucyjnego, wskutek którego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Żoliborza A. K. na podstawie wskazanego wyżej tytułu wykonawczego wszczął przeciwko powodowi postępowanie egzekucyjne o sygn. Km 1923/2009. Zgodnie z art. 125 par. 1 kc, roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. W ocenie Sądu Rejonowego w sprawie należało uznać, iż dziesięcioletni termin roszczenia wskazany w art. 125 § 1 k.c. nie upłynął w stosunku do całego roszczenia. Bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia lub zabezpieczenia (art.123 § 1 k.c.). Po przerwie termin przedawnienia biegnie na nowo. Pierwszą czynnością wierzyciela zmierzającą do zaspokojenia roszczenia był wniosek o nadanie klauzuli wykonalności. Termin przedawnienia roszczenia stwierdzonego przedmiotowym tytułem wykonawczym został ponownie przerwany w dniu 23 września 2009 roku, poprzez złożenie komornikowi wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 1923/2009. Przez czas trwania postępowania egzekucyjnego bieg przedawnienia pozostawał zawieszony i mógł rozpocząć biec na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie A. K. umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. Km 1923/09 postanowieniem z dnia 05 sierpnia 2014 roku wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji, a zatem termin przedawnienia wówczas rozpoczął bieg, rozpoczyna się bowiem od początku, od następnego dnia po zakończeniu przerwy (art. 124 k.c.).

Podniesiony przez powoda zarzut przedawnienia roszczenia Sąd Rejonowy uznał za zasadny jedynie co do ustawowych odsetek zasądzonych przedmiotowym nakazem zapłaty w stosunku do A. G. (1). Nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Cywilny dnia 16 maja 2000 roku w stosunku do A. G. (1) nakazywał zapłatę obok żądania głównego w wysokości 66786,57 zł również ustawowych odsetek liczonych od tej kwoty od dnia 01 października 2000 roku do dnia zapłaty. Jak się powszechnie przyjmuje w orzecnictwie i doktrynie odsetki za opóźnienie mają charakter świadczenia okresowego. Trzyletniemu przedawnieniu ulegają stwierdzone wyrokiem roszczenia o odsetki za opóźnienie należne i wymagalne po dniu uprawomocnienia się wyroku. Sąd Rejonowy biorąc pod uwagę okoliczność, iż wierzyciel wystąpił z wnioskiem o wszczęcie egzekucji w dniu 23 września 2009 roku, uznał, iż zasądzone od powoda na rzecz pozwanego odsetki przysługują tylko za okres nieprzedawniony obejmujący trzy lata wstecz od daty złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji przerywającego bieg terminu przedawnienia, tj. od dnia 23 września 2006 roku. Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy uwzględniając częściowo powództwo pozbawił wykonalności nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Cywilny z dnia 16 maja 2000 roku w stosunku do A. G. (1) w części dotyczącej odsetek liczonych od dnia 1 października 2000 roku do dnia 23 września 2006 roku. W pozostałej zaś części powództwo oddalił, o czym orzekł w pkt 1 i 2 wyroku zaocznego.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając.

O wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu postanowiono w pkt 4, 5 i 6 wyroku zaocznego, na podstawie § 7 pkt 10 w związku z § 6 pkt 6 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W punkcie 7 wyroku zaocznego Sąd odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu na podstawie art. 102 k.p.c.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się pełnomocnik powoda, który w apelacji z dnia 22 czerwca 2015 r. zaskarżył wyrok w pkt 2 i podniósł następujące zarzuty:

- naruszenia art. 3 i 232 kpc poprzez prowadzenie przez Sąd I Instancji postępowania dowodowego pomimo, że pozwany nie wdał się w spór,
- naruszenia art. 236 kpc poprzez przeprowadzenie dowodu z dokumentów z akt egzekucyjnych bez wydania formalnego postanowienia w tym przedmiocie,
- naruszenie 339 par. 2 kpc poprzez błędne przyjęcie, iż twierdzenia powoda budzą uzasadnione wątpliwości,

Wobec podniesionych zarzutów pełnomocnik powoda wniósł o zmianę wyroku poprzez pozbawienie w całości wykonalności nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w dniu 16 maja 2000 r. przez Sąd Okręgowy w Warszawie oraz o zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przewidzianych.

Pozwany nie zajął stanowiska.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, jak i dokonaną ocenę prawną. Jak wynika z treści apelacji, również pełnomocnik powoda nie zgłaszał zarzutów co do ustaleń faktycznych. Zarzuty apelacji sprowadzały się w istocie do naruszeń prawa procesowego w zakresie prowadzonego przez Sąd I Instancji postępowania dowodowego.

Odnosząc się do zarzutu prowadzenia przez Sąd Rejonowy postępowania dowodowego z urzędu wskazać należy, iż w niniejszej sprawie pozwany nie wdał się w spór. Zgodnie z art. 339 par. 2 kpc, w takiej sytuacji Sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczone w pozwie, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Wskazać należy, iż niniejsza sprawa dotyczyła pozbawienia wyroku sądowego wykonalności, stąd postępowanie dowodowe ograniczało się do dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach komorniczych, o których dołączenie do akt wnioskował sam powód. Z uzasadnienia pozwu wynika, iż sam powód nie posiadał wiadomości co do zobowiązania objętego nakazem zapłaty wydanym w dniu 16 maja 2000 r., a wskazany nakaz otrzymał po 14 latach od jego wydania. Nadto podnosił, iż nie zna wierzyciela, nie ma możliwości zapoznania się aktami XX GNC 335/01, gdyż zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa zostały zniszczone. Nadto powód choruje na schizofrenię, jest pod opieką lekarzy psychiatrów. W świetle podniesionych w uzasadnieniu pozwu okoliczności, niewątpliwie istniały uzasadnione wątpliwości co do okoliczności faktycznych żądania pozwu, upoważniające Sąd I Instancji do dopuszczenia dowodu z urzędu z dokumentów znajdujących się w aktach komorniczych, o których dołączenie do akt głównych wnioskował sam powód. Brak wydania formalnego postanowienia o dopuszczeniu dowodu z tych dokumentów stanowiło naruszenie przepisów procesowych w zakresie prowadzenia postępowania dowodowego aczkolwiek nie miało wpływu na wynik sprawy.

Wobec bezzasadności podniesionych zarzutów apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

O wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu Sąd orzekł na podstawie par. 6 pkt 6 w zw. z par. 2 ust. 3 i par. 13 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.